

Arrest

nr. 233 408 van 2 maart 2020
in de zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 november 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde verzoekende partij op 26 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2020 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat (RvV X).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 26 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. AHMADZADAH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 28 mei 2019 bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in (hierna: VIB).

De gemachtigde van de bevoegde minister nam op 18 november 2019 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten met, in essentie omdat het aan de Franse autoriteiten toekomt om het VIB te behandelen. Dit is bestreden beslissing in de zaak 242 534 (hierna: de eerste bestreden beslissing), die is gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam : S.
voornaam : M. P.
geboortedatum : 17.11.1992
geboorteplaats : Delhi
nationaliteit : Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer S., M. M., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, bood zich op 24.05.2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 28.05.2019 een formeel verzoek voor internationale bescherming in en legde daarbij geen documenten voor. Hij verklaarde dat hij enkel een vals paspoort had.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van het VIS informatiesysteem ten gevolge van een vergelijking met de krachtens Verordening 767/2008 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene over een Schengen visum beschikte met serienummer FRADEL2019000517500, afgegeven op 15.02.2019 door de Franse diplomatieke post te New Delhi, India. Dit visum was geldig voor een verblijf van 90 dagen gedurende de periode van 15.02.2019 tot 13.08.2019.

We wensen op te merken dat deze treffer de verklaringen van betrokkene betreffende zijn nationaliteit in twijfel trekt. Afgaand op deze treffer zou de betrokkene namelijk de Indische nationaliteit hebben en P. M. S. noemen.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 16.10.2019. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde dat hij een neef heeft die een verblijfsvergunning voor België heeft. Het gaat om een meerderjarig familielid waar hij geen band van afhankelijkheid mee heeft. Op basis van de gegevens die betrokkene ons bezorgde, was het voor ons niet mogelijk meer informatie over zijn neef te vinden. Hij verklaarde dat hij geen andere familieleden in België of Europa heeft. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij sinds zijn geboorte in Delhi, India woonde. Hij verklaarde dat hij India verliet op 02.05.2019 en gebruik maakte van een vals paspoort met een visum om via de Verenigde Arabische Emiraten naar Oostenrijk te vliegen. Vanuit Oostenrijk reisde hij via Duitsland verder naar België.

De betrokkene stelde dat hij niet weet waarom hij naar België kwam. Hij verklaarde dat hij zijn smokkelaar volgde die hem vertelde dat België een goed land was. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk.

Hij verklaarde dat hij liever in België blijft omdat zijn neef hier is, hij het hier goed vindt en hij hier kan studeren. Hij stelde tevens dat hij besloot in België te blijven omdat hier een Sikh gemeenschap is.

Op 23.08.2019 werd een verzoek voor de overname van de betrokkene gericht aan de Franse instanties die op 15.10.2019 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Bordeaux - Mérignac. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Tijdens zijn gehoor verklaarde betrokkene dat hij nooit in Frankrijk is geweest en niet wist dat hij in Frankrijk moest zijn. Hij verklaarde dat hij er anders misschien wel was gebleven. Hij uitte enkel verzet tegen zijn overdracht omdat zijn neef in België verblijft en hij het hier goed vindt en hier kan studeren. Hij maakt geen melding van ervaringen of omstandigheden in Frankrijk die in geval van overdracht zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Franse instanties stemden met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen en de Franse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Frankrijk is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wensen te verwijzen naar het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Claire Tripier, "Asylum Information Database - Country Report : France - 2018 Update", laatste update op 20.03.2019, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Hierin wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications", pagina 49).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 49). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Bordeaux-Mérignac. De betrokkene wordt verzocht zich aan te bieden bij de prefectuur van Gironde. Bordeaux is de hoofdplaats van deze prefectuur wat doet besluiten dat de verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur dan ook niet zwaar en onoverkomelijk zal zijn.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 86.592 plaatsen (pagina 82). In de loop van 2019 beogen de bevoegde diensten nog de creatie van 1000 bijkomende plaatsen in het CADA-systeem en 2500 in noodopvangstructuren. De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking ("Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres", pagina 86). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 83). Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan ("The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist", pagina 83). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 89). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek

betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming "Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers", pagina 90). Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tijdens zijn gehoor stelde betrokkene dat hij gezond is.

In het dossier van betrokkene zijn een aantal medische attesten terug te vinden. Het meest recente attest is gedateerd op 05.08.2019 en vermeldt dat betrokkene wegens ziekte geen arbeid kon verrichten tijdens de periode van 05.08.2019 tot en met 05.09.2019. Aan dit attest is een laboresultaat gevoegd. Hieruit blijkt dat er een aantal bloedwaarden zijn die niet overeenkomen met de referentiewaarden die gehaald zouden moeten worden.

Dit attest alleen geeft echter geen aanleiding te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse instanties te prefectuur Gironde via de luchthaven van Bordeaux-Mérignac."

Verzoeker diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 21 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan de

verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing in de zaak 243 860 (hierna: de tweede bestreden beslissing). Ze luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer (1), die verklaart te heten (1),

naam : S.

voornaam : M. P.

geboortedatum : 17.11.1992

geboorteplaats : Delhi

nationaliteit : Afghanistan

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Steenokkerzeel (127bis) om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk, op basis van het Dublinakkoord van 15.10.2019, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 13.12.2019 met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 13.12.2019.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 20.02.2020 geen andere elementen aan.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 20.02.2020 dat zijn ouders ook onderweg zouden zijn naar België, maar geeft verder geen elementen aan waarom niet naar Frankrijk zou kunnen gaan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Frankrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij last van heeft van stress en een “algemene zwakke gezondheid”. Betrokkene brengt echter geen concrete elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDE VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]"

Verzoeker dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in en vraagt met een tegelijk ingediend verzoekschrift om de vordering tot schorsing gericht tegen de eerste bestreden beslissing versneld te behandelen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de vordering tot schorsing tegen de eerste bestreden beslissing

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De vordering strekt ertoe om de door hem aanhangig gemaakte gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen.

2.2. Artikel 38/85, § 1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

[...]

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.3. De ontvankelijkheid van de vordering wordt niet betwist: verzoeker maakt het voorwerp uit van een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, zodat zijn verwijdering imminent is, en heeft tegen deze beslissing gelijktijdig een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend. De vordering tot schorsing tegen de eerste bestreden beslissing werd reeds ingeschreven op de rol en de Raad heeft zich er nog niet over uitgesproken. Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing van de eerste bestreden beslissing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Voorafgaand moet erop worden gewezen dat, hoewel de vordering tot voorlopige maatregelen ertoe strekt de hangende vordering versneld te behandelen, en dit in beginsel betekent dat geen nieuwe middelen kunnen worden aangevoerd in het verzoekschrift tot voorlopige maatregelen, volgens artikel 39/85, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken [...] een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.2.2. In het initiële verzoekschrift tot schorsing voert verzoeker de schending aan van “artikel 3 EVRM op zichzelf en/of *juncto* 13 EVRM, schending van artikel 4 Handvest, schending van artikel 18 Handvest, Schending artikel 3., 16 en 17 van Dublin Verordening III, schending van het non-refoulement beginsel, de schending a van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet) Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende motivering van bestuurshandelingen, schending van de motiveringsplicht en schending van de zorgvuldigheidsplicht, schending van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel”.

Verzoeker geeft in eerste instantie een theoretische uiteenzetting over de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en stelt het volgende:

“Eerst wordt er verwezen naar de stereotype paragraaf van elke bijlage 26quater, de volgende paragrafen zijn een poging tot individualisering van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd waarom verzoeker niet de mogelijkheid wordt geboden om de asielaanvraag in België te laten behandelen.

De bestreden beslissing is evenmin afdoende gemotiveerd inzake de terugkeer van verzoeker naar Frankrijk en de gevolgen die hij aldaar zal ondervinden, wat volgens hem een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en de schending van het non-refoulement beginsel.

Hoewel verzoeker uitgenodigd werd bij brief van 20.II.2019 om zich op 16.II.2019 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, afdeling internationale bescherming, wordt er door de verwerende partij een beslissing genomen en overgemaakt bij schrijven van 13.12.2019. (zie stuk 1 en 2)

Verzoeker voegt ook een ‘Verklaring van Arbeidsonderbreking’ d.d. 20.11.2019 toe opgesteld door een arts, waaruit blijkt dat de geneesheer hem onbekwaam verklaart om een interview af te leggen van 13.11.2019 tot en met 13.II.2019.

Ook voegt verzoeker thans zijn medisch dossier toe aan dit verzoekschrift, waaruit blijkt dat verzoeker sinds augustus medicamenteus wordt behandeld.

Uit het medisch dossier blijkt ook dat de geestelijke gezondheidstoestand van verzoeker zeer precair van aard is:

“Consultatie: 23.09.2019

(...)

Hij is vandaag wel 5 keer gekomen naar het onthaal, maar hij heeft geen concreet verhaal of hulpvraag. Hij lijkt geen rust te vinden en loopt continu rond, hij komt ook bekertjes met water vragen. In het restaurant (middags mompelt hij iets tegen A. M., hij doet ook anders aan de badgecontrole. Ik ben 1 keer met S. M. M. meegegaan, hij zei ik ga u tonen wie mij volgt en slaat, hij toont de gang van zijn chabmr (sic). Op mijn vragen wat de aanleiding zou zijn, hoeveel personen en sinds wanneer heeft hij geen antwoord. Er is ook niemand. Hij loopt terug mee naar het onthaal en zegt ‘als iemand me slaat moet je niet komen ik bel zelf wel de politie’. Dan tijdens een ander noodgeval komt hij vragen om de politie te bellen, weer is er geen enkele aanwijzing waarom dat nodig is. ” (stuk 3)

“Consultatie 28.10.2019

(...) heeft 'schrik', schrik van alles, schrik van zijn eigen spiegelbeeld, van een klopp op de deur, van de mensen. Vergeet veel afspraken, spullen, zelfs zijn 'glimlach' slaapt maar 2 uur geen geduld. (...) (stuk 3)

"Consultatie 25.09.2019

(...) Hij heeft zelf geen hulpvraag. Zou geen stemmen horen in zijn hoofd, zegt geen drugs te gebruiken. Druggebruik? Persoonlijkheidsprobleem?" (stuk 3)

Uit het medisch dossier blijkt dat het ook lichamelijk niet goed gaat met verzoeker. Hij is vermagerd (in het medisch dossier wordt anorexie weerhouden), en is algemeen zeer moe.

Het is voor verzoeker dan ook een raadsel waarom de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker die hem toch zeer kwetsbaar maken. Verzoeker bezit sowieso een kwetsbaar profiel. Het gaat immers om een Afghaanse man die behoort tot de minderheidsgroepering Sikh.

Bovendien dient de bekommernissen van verzoeker te worden gelezen in het licht van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011. Met de EHRM-uitspraak in M.S.S. tegen België en Griekenland (no. 30696/09) en de Hof van Justitie-uitspraak N.S. tegen VK (C- 411/10 en C- 493/10) van 21 december 2011 Dublin2011 gaf het EHRM belangrijke richting aan uitvoering van het Europese asielrecht. In het licht van het recentere rechtspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel t. Zwitserland, heeft verzoeker bovendien recht op individuele garanties. Minstens had de verwerende partij in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel de situatie van verzoeker moeten onderzoeken.

In het licht van het rechtspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel t. Zwitserland, heeft verzoeker bovendien recht op individuele garanties. Minstens had de verwerende partij in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel de situatie van verzoeker moeten onderzoeken, aangezien hij niet alleen in precare medische situatie verkeert en medische verzorging nodig heeft, maar hij ook mentaal heel erg aan toe is blijkens het medisch dossier. Dit maakt dan ook dat verzoeker zeer kwetsbaar is.

In het recente arrest van het Hof van Justitie van 16.02.2017 Zaak C-578/16 PPU C.K.E.A heeft het Hof geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest o.a. als volgt moet worden geïnterpreteerd:

"-zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel;

-de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou vormen;

-de autoriteiten van de lidstaat die moet overdragen en, in voorkomend geval, de rechterlijke instanties van die lidstaat iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene dienen weg te nemen door de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen opdat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden waarin de gezondheidstoestand van die persoon passend en voldoende kan worden beschermd. In de hypothese waarin die voorzorgsmaatregelen, gelet op de bijzondere ernst van de aandoening van de betrokken asielzoeker, niet zouden volstaan om te verzekeren dat zijn overdracht geen reëel risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand zal inhouden, moeten de autoriteiten van de betrokken lidstaat de uitvoering van de overdracht van de betrokkene opschorten zolang deze door zijn toestand niet in staat is een dergelijke overdracht te ondergaan;

-de verzoekende lidstaat in voorkomend geval, wanneer hij merkt dat de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker op korte termijn niet zal verbeteren of dat opschorting van de procedure gedurende lange tijd de toestand van de betrokkene achteruit zou kunnen doen gaan, ervoor kan kiezen om het verzoek zelf te behandelen door gebruik te maken van de „discretionaire bepaling" van artikel 17, lid I, van de Dublin III- verordening. "(overweging 96)

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake Duitsland tegen Kaveh Puid van 14 november 2013 (zaaknummer C-4/11)2, volgt weliswaar dat een lidstaat die een asielzoeker krachtens de Dublinverordening niet naar een andere lidstaat kan terugsturen omdat hij daar het risico zou lopen op onmenselijke behandeling, niet direct verplicht is om zelf deze asielaanvraag in behandeling te nemen. In dat arrest stelt het Hof van Justitie, in navolging van het N.S./SSHD-arrest, óók dat de procedure waarbij een andere verantwoordelijke staat wordt gezocht niet ten koste mag gaan van de rechtsbescherming van de asielzoeker.

De staat waar de asielzoeker zich bevindt, moet erop toezien, aldus het Hof van Justitie, dat hij 'een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure waarin de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald onevenredig lang te laten duren'.3 Indien

nodig, zoals in het geval van verzoeker, dient de staat dan het asielverzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3 lid 2 van de Dublin II-Verordening.

Verwerende partij miskent het soevereiniteitsprincipe door te weigeren het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op te nemen.

Verwerende partij heeft onterecht geen toepassing gemaakt van de soevereiniteitsclausule conform artikel 16 en 17 Dublin Verordening III. Ten overvloede, verwerende partij schendt hierdoor het refoulement-verbod zoals vermeld in artikel 33 Conventie van Genève en artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij houdt hier ten onrechte geen rekening mee.

Nochtans heeft een recent arrest van het Hof van Justitie geoordeeld dat:

“91 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt indien hij aan deze lidstaat wordt overgedragen, kunnen de lidstaten dan ook op basis van informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat beoordelen, waardoor die risico's zullen kunnen worden ingeschat.

92 Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. De lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is, en kan dus niet onkundig zijn van het bestaan ervan.

93 Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten, ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is vermeld, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties die binnen de werkingssfeer van deze richtlijn vallen, te weten de massale toestroom van ontheemden.

94 Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen.” (N. S. (C 411/10) tegen Secretary of State for the Home Department En M. E. (C 493/10), A. S. M., M. T., K. P., E. H. tegen Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform. <http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isl?text=ACcdocid=117187ApageIndex=0&doclang=nl&modc=ist&dir=&OCC=first&part=I&cid=128284>)

Het Hof van Justitie heeft aldus geoordeeld dat de verplichting een positieve verplichting is voor de lidstaat om rekening te houden met alle elementen. Verwerende partij had moeten rekening houden met alle elementen in de zaak. Verzoeker begrijpt niet waarom zijn asielaanvraag omwille van humanitaire redenen niet in behandeling is genomen.

Verzoeker kan zich dan ook niet verenigen met de bestreden beslissing. Uit alles blijkt dat de verwerende partij duidelijk geen oog heeft gehad voor verzoekers individuele situatie.

De verwerende partij was ertoe verplicht om de asielaanvraag van verzoeker in behandeling te nemen. Door dit niet te doen, schendt zij o.a. het motiveringsbeginsel alsook de zorgvuldigheidsplicht die op haar schouders rust.

Het enig middel is gegrond.”

3.2.3. Verzoeker voert de schending aan van het recht op asiel, zoals dat wordt gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, doch licht dit op geen enkele wijze toe. In de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat hij, na overdracht aan Frankrijk, een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen en de Franse instanties hem niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek te voeren dat voldoet aan de Europese en internationale standaarden waaraan ook België gehouden is. Bij gebrek aan concrete argumenten die daar anders over doen denken, kan dit middelonderdeel niet worden aangenomen.

Verzoeker voert ook de schending van artikel 16 van de *in casu* gehanteerde Dublin III-verordening, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel aan, maar toont niet aan dat en op welke wijze

deze bepaling en beginselen met de voeten zouden zijn getreden. Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening, luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Luidens artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening kan elke lidstaat, in afwijking van artikel 3, lid 1, besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in de verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Hierbij moet worden

benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), dat identiek is aan artikel 3 van het EVRM, zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Verzoeker haalt in essentie aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is omdat geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezondheidstoestand.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat tijdens zijn zogenaamde Dublingehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 oktober 2019 verzoeker, op de vraag naar zijn gezondheidstoestand, antwoordde: *"Ik ben gezond. Mentaal ook."*

Uit het administratief dossier - en meer bepaald de bijlage 26 - blijkt dat het Dublin-interview werd gedaan op 16 oktober 2019, maar ook dat verzoeker *"dient terug te komen op 20.11.2019."*

Verder bevat het administratief dossier een aantal documenten, zo onder meer een attest van dr. D., "extern arts Fedasil" van 13 november 2019, waarin wordt gesteld:

"Bij deze bevestig ik dat de bovenvernoemde persoon niet in staat is om een behoorlijk interview af te leggen momenteel en dit omwille van medische redenen. Daarom is het zinvol om het interview een maand uit te stellen".

Op 18 november 2019 wordt vervolgens de bestreden beslissing genomen. Specifiek met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoeker wordt het volgende gemotiveerd:

"Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 89). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming "Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers", pagina 90). Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op

onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tijdens zijn gehoor stelde betrokkene dat hij gezond is.

In het dossier van betrokkene zijn een aantal medische attesten terug te vinden. Het meest recente attest is gedateerd op 05.08.2019 en vermeldt dat betrokkene wegens ziekte geen arbeid kon verrichten tijdens de periode van 05.08.2019 tot en met 05.09.2019. Aan dit attest is een laboresultaat gevoegd. Hieruit blijkt dat er een aantal bloedwaarden zijn die niet overeenkomen met de referentiewaarden die gehaald zouden moeten worden.

Dit attest alleen geeft echter geen aanleiding te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de verwerende partij verwijst naar het feit dat in het dossier van betrokkene een aantal medische attesten zijn terug te vinden, waarvan het meest recente is gedateerd “op 05.08.2019 en vermeldt dat betrokkene wegens ziekte geen arbeid kon verrichten tijdens de periode van 05.08.2019 tot en met 05.09.2019.” Over de verklaring van de externe arts bij Fedasil van 13 november 2019, waarin deze verklaart dat verzoeker omwille van gezondheidsredenen niet in staat is om een interview af te leggen, wordt niet gemotiveerd. Echter, dit doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, nu ook op grond van deze verklaring, zonder enige verdere uitleg, niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet kan worden overgedragen aan Frankrijk in de in de bestreden beslissing omschreven omstandigheden.

Gelet op de verklaring van verzoeker, en gelet op het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niks anders bleek dan dat verzoeker geen interview kon afleggen, en mede gelet op het feit dat geen andere gegevens ter beschikking waren, blijkt niet dat de verwerende partij dermate gebrekkig zou hebben gemotiveerd of onzorgvuldig zou hebben gehandeld dat dit de deugdelijkheid van de beslissing in het gedrang zou brengen.

Verzoeker voegt zijn “medisch dossier” bij het verzoekschrift, citeert eruit en stelt dat daaruit blijkt dat hij medicamenteus wordt behandeld en dat zijn geestelijke gezondheidstoestand zeer precair van aard is, dat hij over het algemeen zeer moe is en dat “anorexie” wordt weerhouden. Verzoeker stelt dat het een raadsel is waarom hiermee geen rekening werd gehouden, terwijl deze omstandigheden hem persoonlijk zeer kwetsbaar maken en hij daarom recht heeft op individuele garanties.

Het “medisch dossier” waarvan sprake is in feite een bundeling van vermeldingen in een logboek betreffende verzoekers verblijf in het opvangcentrum.

Twee van de drie citaten die verzoeker eruit aanhaalt om zijn standpunt over zijn kwetsbare situatie hard te maken dateren van september 2019, en dus van vóór het moment waarop hij werd gehoord op 16 oktober 2019 en daar verklaarde dat hij gezond was, ook mentaal. De oudere fragmenten uit het logboek kunnen niet dienstig worden aangewend om te doen oordelen dat de verwerende partij een fout zou hebben gemaakt bij het beoordelen van verzoekers gezondheidstoestand op grond van diens eigen verklaringen.

In de mate dat één van de fragmenten dateert van ná het gehoor, blijkt niet dat het ter kennis was of behoorde te zijn van de verwerende partij toen die de bestreden beslissing nam. Evenwel moet worden herhaald dat volgens artikel 39/85, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken [...] een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Bij dit onderzoek moet de Raad uiteraard oog hebben voor de actuele situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Samen met de verwerende partij in haar nota, stelt de Raad het volgende vast:

“Wat betreft het feit dat hij vermagerd zou zijn, dient opgemerkt te worden dat er in het medisch dossier op 03-06-2019 vermeld wordt dat zijn gewicht stabiel lijkt te zijn gezien hij in zijn thuisland 62 kg woog en nu 60 kg. Op 05-08-2019 wordt anorexie vermeld, waarna hij op 05-09-2019 begint met eieren en melk te consumeren. Voorheen bleek hij immers veganist te zijn. In de laatste maanden wordt er geen probleem meer vastgesteld in verband met zijn gewicht; op 11-12-2019 wordt vermeld dat het beter gaat en hij vraagt op 18-12-2019 aan de dokter wanneer hij best wat eet.”

En

“Op 18-12-2019 schrijft W. E. dat er telefoon is geweest om te vragen of een overname Frankrijk medisch mogelijk is, waarna zij schrijft dat dit volgens haar wel mogelijk is gezien dokter D. het interview ook niet langer zou uitstellen. Op 20-12-2019 schrijft L.J. dat er nog geen Dublinplaats toewijzing is, en dat hij het best nog niet zou vertrekken voor maandag gezien dit voorbereid moet worden qua medicatie en followup”

Uit deze gegevens blijkt dat de situatie van verzoeker geleidelijk aan is verbeterd, en dat het medisch en sociaal personeel van het opvangcentrum het zelf mogelijk maken dat hij overgebracht kan worden naar Frankrijk mits enige voorbereiding. In het bijzonder kan worden vastgesteld dat volgens het logboek dr. D., die op 13 en 20 november 2019 had geattesteerd dat verzoeker “niet in staat is om een behoorlijk interview af te leggen momenteel en dit omwille van medische redenen”, een interview niet langer zou uitstellen, hetgeen ook wijst op een verbetering van verzoekers situatie.

In het administratief dossier zit verder ook een medisch attest van de centrumarts, waarin die verklaart dat hij verzoeker heeft onderworpen aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese op 24 februari 2020 en dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat alle actuele informatie over de gezondheidstoestand van verzoeker in dezelfde gunstige richting wijst. Hoewel hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, toont hij niet aan dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid.

Bovendien moet in herinnering worden gebracht dat in de bestreden beslissing al werd gesteld “dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht

gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.”

Uit het administratief dossier -en meer bepaald uit het overnameakkoord van de Franse autoriteiten- blijkt ook dat zij de komst van personen in het kader van de Dublin III-verordening wensen voor te bereiden en *in casu* vragen dat zij tenminste 7 werkdagen op voorhand in kennis worden gesteld van deze komst, en dat verzoeker wordt overgedragen via de luchthaven van Bordeaux-Mérignac, tussen 8 uur 's morgens en 14u 's namiddags, waarna hij zich moet aanmelden bij de prefectuur van de Gironde.

Verzoeker weet dus al waar hij naartoe moet, en kan hierop worden voorbereid. Verzoeker laat de vaststelling dat hij zal arriveren in de hoofdplaats van de prefectuur waar hij moet zijn en dat “*de verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur dan ook niet zwaar en onoverkomelijk zal zijn*” overigens volstrekt ongemoeid. In die zin is zijn verwijzing naar de situatie van terugkeerders die in Parijs aankomen en in de naburige prefecturen moeten zijn, of mogelijk naar een prefectuur moeten aan de andere kant van het land, niet op hem van toepassing en dus niet van aard om de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De verwerende partij heeft uit het AIDA-rapport afgeleid dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd. Zelfs rekening houdend met het gegeven dat er melding wordt gemaakt van factoren die een vlotte toegang tot gezondheidszorg zouden kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers om internationale bescherming, is de verwerende partij van oordeel dat niet kan worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verzoeker stelt daar tegenover dat het hem een raadsel is hoe hij medische/psychologische hulp zou kunnen krijgen terwijl uit objectieve informatie blijkt dat de toegang tot medische hulp sedert 2019 beperkt of belemmerd wordt door de Franse autoriteiten.

Uit het artikel van de website *Infomigrants* dat hij citeert ter ondersteuning van zijn standpunt, blijkt dat in Frankrijk migranten zonder documenten, verzoekers om internationale bescherming, erkende vluchtelingen en mensen met een andersoortige verblijfsvergunning dezelfde toegang hebben tot de gezondheidszorg als Franse onderdanen. Het artikel verwijst naar geruchten over mogelijke wijzigingen -i.e. beperkingen- in het terugbetalingssysteem vanaf september 2019, maar deze zijn niet in voege getreden. Verder wordt gewezen op maatregelen die in november 2019 door de Franse regering werden aangekondigd, met betrekking tot migratie in het algemeen. Specifiek wat betreft de toegang tot gezondheidszorgen voor migranten, zouden deze maatregelen erop gericht zijn om fraude en misbruik te voorkomen. In het bijzonder wordt de situatie geïllustreerd van personen die louter om medische redenen migreren en vervolgens het systeem oplichten door den hen ter beschikking gestelde medicatie en zelfs protheses met winst door te verkopen. Er wordt specifiek verwezen naar verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit veilige landen zoals Albanië en Georgië, die in beginsel niet zouden moeten proberen om een beschermingsstatus te verkrijgen en die dus niet dezelfde medische zorgen zouden moeten aangeboden krijgen als andere verzoekers om internationale bescherming. Verzoeker wijst ook nog op een artikel uit *The Independent* dat in meer algemene termen spreekt over deze aangekondigde maatregelen van de regering Macron.

Verzoeker, als Dublin-terugkeerder die een duidelijk profiel heeft in het licht van een mogelijke internationale beschermingsstatus, toont met deze verwijzingen geenszins aan dat hem de toegang tot de gezondheidszorgen in Frankrijk zal worden ontzegd of bemoeilijkt. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat in het AIDA-rapport erop wordt gewezen dat de bevoegde Franse instanties een procedure hanteren ter detectie van speciale noden van kwetsbare verzoekers en dat er in Bordeaux een NGO is die hulp biedt aan getraumatiseerde asielzoekers of slachtoffers van foltering (p. 90).

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat de overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand.

Verzoeker kaart verder nog het toenemende racisme in Frankrijk aan. Hij verwijst verder naar het feit dat hij Sikh is, en behoort toe een minderheidsgroepering met zichtbare religieuze kentekens, en citeert uit rapporten van *Human Rights Watch* en *Le Figaro* en onderstreept dat de Franse eerste minister Edouard aankondigde dat er in de eerste negen maanden van 2018 ten opzichte van 2017 een toename was in antisemitische aanvallen van 69 procent. Ook wordt gesteld dat gewelddaden tegen moslims in 2017 waren toegenomen met 8 procent ten aanzien van 2016 en dat uit een jaarrapport van het ministerie van binnenlandse zaken er in 2019 een toename was van het aantal racistische en xenofobe feiten (vnl. bedreigingen) met 130 procent.

Daargelaten de vaststelling dat, hoe betreurenswaardig ook, geen enkele Europese lidstaat -ook België niet- vrij is van racisme en xenofobie, moet erop worden gewezen dat uit de citaten die door verzoeker worden aangehaald, blijkt dat de aangehaalde regeringsvertegenwoordigers dat racisme ten zeerste afkeuren, zodat niet blijkt dat de Franse overheden er geen bescherming tegen zouden kunnen of willen bieden. Evenmin blijkt dat verzoeker hierdoor een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals gevisieerd door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Op grond van de voorgaande argumenten kan de Raad niet vaststellen dat er sprake is van systeemfouten in het kader van de opvang van Dublin-terugkeerders in Frankrijk, en al evenmin dat verzoeker zich in een dermate kwetsbare toestand zou bevinden dat een overdracht naar Frankrijk hem in een situatie zou brengen die strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest of dat voorafgaand aan de overdracht individuele garanties zouden moeten worden gevraagd.

Gelet op deze vaststellingen toont verzoeker evenmin aan dat de verwerende partij artikel 3.2 of artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening heeft miskend.

3.2.4. Gelet op het voorgaande is niet voldaan aan de voorwaarde van het ernstig middel. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing tegen de eerste bestreden beslissing te verwerpen.

3.3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing.

3.3.1. Bevoegdheid van de Raad

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 51/5, § 4, derde lid, van dezelfde wet tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

De Raad is derhalve niet bevoegd in de mate dat de vordering is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3.3.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.2.1. In de mate dat in het enig middel grotendeels wordt hernomen wat hiervoor reeds werd beoordeeld, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen voorafgaat. Daaraan kan nog worden toegevoegd dat verzoeker voorafgaand aan de beslissing tot terugleiding op 20 februari 2020 werd gehoord, en dat hij verklaarde dat hij last heeft van stress en een algemene zwakke gezondheid. Deze verklaring van verzoeker kan de voorgaande beoordeling van zijn gezondheidstoestand in het licht van de geplande overdracht en het daarbij aangevoerde risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet in een ander daglicht stellen.

3.3.2.2. Verzoeker voert daar bovenop nog aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat het tegen de bijlage 26^{quater} ingediende beroep bij de RvV geen schorsende werking heeft en dat de verwerende partij ten onrechte niet het resultaat van de hangende procedure heeft afgewacht zodat ten gronde kon worden beslist over een schending van artikel 3 van het EVRM. Hieruit leidt hij de schending af van de artikelen 6 en 13 van het EVRM.

Ter zake moet worden vastgesteld dat het motief dat het beroep tegen de bijlage 26^{quater} geen schorsende werking heeft deel uitmaakt van de beslissing tot vasthouding, zodat onder verwijzing naar hetgeen onder punt 3.3.1. werd gesteld, de Raad niet bevoegd is om de wettigheid ervan te beoordelen.

Voorts blijkt uit het onderhavige arrest dat verzoeker niet gedwongen werd overgedragen aan de Franse autoriteiten alvorens in rechte werd geoordeeld over het door hem ingeroepen risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn kritiek.

3.3.2.3. Het enig middel is niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 3

De vordering tot schorsing, gekend onder het rolnummer X, wordt verworpen.

Artikel 4

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder het rolnummer 243 860 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. WIJNANTS